

er Indskrænkingsloven, der falder bort i finantsfel Henseende. Naar man paa een Gang stryger alle sælles og særlige Anliggender i Forsfatningen af 18de November, faae de vigtigste Paragrapher i den aldeles ingen Betydning, og gjør man det i Indskrænkingsloven, sætter man os paa den bedste Fod, thi vi faae da kun med Kongeriget at bestille. Jeg har naturligtvis forsøgt at indsætte alle disse Ord og Udtryk istedetfor de, der findes, og jeg tror ikke, at det forandrer Noget. Det ærde Medlem siger, at det forandrer Grundloven af 5te Juni 1849, men det er en Feiltagelse. Grundloven af 5te Juni bestaaer, hvadenten der er en Indskrænkingslov eller ikke; den har levet før denne, og den lever endnu. Man kan borttage Indskrænkingsloven saa meget man vil; og Forsfatningen af 5te Juni bestaaer dog. Jeg for min Part gjør ikke Fordring paa, at Forsfatningen af 5te Juni paa eengang skal træde i Virksomhed, og det ligger slet ikke for her. Indskrænkingsloven bestaaer af 4 Dele. Der er een Deel, nemlig § 2, som ikke er grundlovmæssig, men kun er en simpel Lovparagraf. Der er § 4, som indeholder en Definition af Begreberne Særlig og Sælles, svarende til § 2 og til § 1. Der er § 3, som er en Grundlovsparagraf, der, naar man vil gaae strengt tilværks, egentlig er overtraadt af Ministeriet, naagtet vi endnu ikke have bragt det til Omtale; og endelig er der § 5, eller om man vil, den senere Tilfætning af 2den October 1855, der er en grundlovmæssig Bestemmelse, som udelukker fra Kongerigets Rigsdag alt Andet af Kongeloven end Kongens Stilling ligeoverfor den lovgivende, den dømmende og den udøvende Magt. Denne Kongelov findes nu i Loven af 18de November 1863, og kan kun paa grundlovmæssig Maade bringes ind igjen i Forsfatningen af 5te Juni, men denne bestaaer ved sig selv fuldt opreist og med fuld Gyldighed, hvadenten man sætter dette ind deri eller ikke. Den lovlige Tilstand vilde i dette Dieblik, naar Rigsraadet var blevet sendt hjem, fordi det kun er valgt for Danmark og Slesvig, have været, at Kongen ved en Kundgjørelse havde gjort vitterlig for Alle, hvad Alle vidste iforveien, at Grundloven af 18de November 1863 kun blev ved at be-

staae, forsaavidt den haandt Ham til Hans kongelige Ord og edelige Pligt, men forøvrigt skulde Forsfatningen af 5te Juni være Grundlaget for den bevilgende Myndighed. Af den skulde Regjeringen have betjent sig, og derigennem søgt at faae de Forsfatningsforandringer gennemførte, som den ansaae for mulige. Da havde den haft langt større Magt til at tilføre sig Gjennemførelsen, idet der da ikke var skabt det Uføre, hvori vi nu befinde os, hvorved meget faa Personer kunne forhindre en endelig Afgjørelse, der kan føre til et taaleligt Maal, og som let kan blive brugt til saa at sige at tilintetgjøre vort hele Forsfatningsliv, idet dette, deelt som det nu er, inden søie Tid vil vise sig i allerhøieste Grad utaaeligt. Jeg holder mig derfor fuldkommen overbevist om, at jeg har Ret i den Paastand, at Fleertallets Forslag hviler paa den simpleste, lovlige Grund, hvorpaa i dette Dieblik noget som helst Forslag om denne Materie kan stille sig, og at det holder sig indenfor saa snævre Grændser ligeoverfor det nu Bestaaende, som det kun kan, idet det anerkjender de engang bevilgede Udgifter langt mere, end man maastee vilde komme til, naar de kom for til en ny Behandling. Det forlanger kun, at den bevilgende Myndighed indtræder før Rigsdagen fra det Dieblik, da ethvert Sællesskab er ophørt. Jeg kan kun tilraade Forsamlingen at underkaste sig alle de Farer, som maatte følge af at vedtage Fleertallets Forslag. De forsvinde i det Dieblik, vi have antaget det; thi det er slet intet Andet, end hvad der hviler paa den simpleste, strengeste Erkjendelse af Loven, og det sees, at den Modstander, som har udtalt sig med meest Omhu, tillige anerkjender, at det svarer ikke saa ilde til den funde Forstand. Jeg vil ikke sige, at han aabenbart fandt, at det svarede dertil, men han sagde, at han ikke kunde nægte, at den funde Forstand let kunde komme til dette Resultat. Naar vi altsaa kunne bringe det til et simpelt og lovligt Resultat eller idetmindste til det lovlige, hvortil man kan komme under vor vakkende Tilstand, og til det, som svarer til, eller idetmindste nærmer sig til den funde Fornuft, saa kunne vi stole paa, at det almindelige Begreb i hele Landet, som ikke har en afgjort Modbydelighed for at slutte sig til den